

ESQUERRA

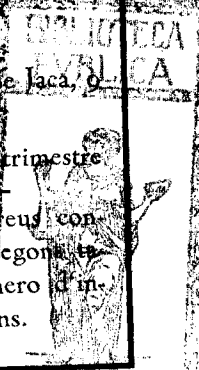
REDACCIÓ

Màrtirs de Jaca, 6

SUBSCRIPCIÓ

1'75 pts trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons el nombre i número d'insertions.

ANY I - NÚMERO 22

OLOI, 17 DE NOVEMBRE DEL 1934

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

El respecte a l'Estatut

per
R. PLA i CORAL

Després dels fets d'Octubre una cosa essencialíssima ens cal remarcar: l'unanimitat de Catalunya en el ferm desig de què li sia respectat l'Estatut. A casa nostra tots els partits, des dels que sempre han estat catalanistes fins als radicals, senten avui aquesta aspiració. I la cosa es comprèn: la voluntat per l'autonomia no és ja, des de fa molt temps, el postulat d'uns determinats partits polítics, sinó que la vol tot el poble de Catalunya. Hi ha, naturalment, qui la sent amb més o menys intensitat, qui la voldria de tal o qual altra manera, però d'autonomista n'és tothom. Fins aquella ínfima part de catalans qui voldrien passar-se d'indiferents estem segurs que al primer atac a fons que s'esdevingués contra l'Estatut, serien els primers de protestar-ne. I és que l'amor a l'Autonomia, a la llibertat política del nostre poble, el portem arrapat en la mateixa sang, ha arribat a esdevenir una part integrant de la nostra ànima col·lectiva. Pretendre arreballar-nos aquest sentiment fora igual com a voler renunciar al més característic de la nostra condició de poble. Es per tant, una força que està per damunt de nosaltres mateixos.

Un altre fet que també cal tenir present és que l'animositat contra l'Estatut no ha pas augmentat, Ebre enllà, d'ençà dels darrers esdeveniments. Les forces autenticament liberals i republicanes estan, ara com adés, al costat nostre i senten la conveniència de què sigui respectada l'autonomia de Catalunya. El govern mateix, format, com sap tothom, per radicals i cedistes, es dona prou molta per a desfer-se quan més aviat millor de la preocupació de Catalunya i normalitzar, per tant, la vida autonòmica catalana d'acord amb el que preceptua la Constitució.

Enfront nostre tenim, està clar, els mateixos de sempre, les escorrialles que per desgràcia de tots encara ens queden de la monarquia. Són els Calvo Sotelo, els Albiñana, els Goicoechea, les patums de l'«A. B. C.» i «El Debate», eterns monopolitzadors del «sacrosanto amor a Espanya única», però que amb llur obcecació la portaren ran mateix del desastre i la ruïna.

Aquestes veus que en motiu dels fets d'Octubre proclamaven «a voz en grito» la derogació de l'Estatut, és de creure que seran desoïdes. És de creure que els homes que avui tenen a les mans els destins d'Espanya en tindran prou amb fer memòria de la desastrosa gestió com a governants dels que ara eriden i gesticulen contra l'Estatut, per obrar d'una forma completament oposada a la que proclamen. Una vegada més per la salut d'Espanya, convé que sigui veritat aquell refrany que diu que «els brams d'ase no entren al cel». En el nostre cas és necessari que els «brams d'ase» no entrin al Poder i que a Espanya, República d'ençà de quatre anys, manin i disposin únicament els republicans.

A LA SOMBRA DE LOS MUELLES i FRUTA VERDE, dues pel·lícules de categoria que podreu admirar demà, tarda i nit, al Teatre Principal

Cal jutjar amb lleialtat el cas de Catalunya

DIARI DE TARRAGONA fa observar que tant a Tarragona, com a les altres localitats catalanes, els delegats del govern de Madrid que han vingut a inspeccionar les dependències o serveis benèfics i culturals de la Generalitat han convingut, en general, a dir que funcionaven admirablement:

«Caldria que en jutjar serenament l'obra dels governants catalans, féssim tots, doncs, amb tota lleialtat, una perfecta distinció entre l'obra de govern i l'obra política. Caldria, aleshores, reconèixer, tot admetent sempre que no hi ha obra perfecta, que els governants de Catalunya, en regir, administrar, estructurar i donar vida als organismes públics, ho han fet sense haver traït en cap moment les facultats i la confiança que la Constitució atorga als pobles autònoms. Ben a l'inrevés: tot demostrant la seva plena capacitat de governants, tota vegada que res o gairebé res de l'obra realitzada en un termini de temps, ben curt per cert, no ha calgut ésser destruït i reconstruït de bell nou.

Reconegut això com ho reconeixen, ho repetim, les autoritats actuals, llavors correspon jutjar a banda la gestió política dels esmentats governants. I si és ben cert que en aquest terreny els homes que han tingut a les seves mans els destins de Catalunya han comès grans errades, terribles equivocacions de procediment i de tàctica que ara els posen davant per davant dels tribunals de Justícia, també és cert que no tots els catalans que votaren l'Estatut van estar al seu costat quan cometien aquelles errades. Cal, només, consultar les col·leccions de tots els diaris republicans i catalanistes de la nostra terra. Hom haurà de convèncer-se, tot seguit, que eren molts, moltíssims, els partidaris de l'Estatut—que consideren un dret atorgat legalment a Catalunya per la Constitució i que, com ha dit el propi President del Consell, cal respectar pel damunt de tot—que discrepaven de la tàctica i dels procediments emprats en el terreny polític pels homes que regien Catalunya.

Això demostra, un cop més, que allò esdevingut com a conseqüència d'una tàctica equivocada, no és, ni de molt, imputable a l'Estatut i als seus partidaris, com pretenen els catalanòfobs de dintre i de fora de Catalunya».